

Dilluns 4 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 5,1-20): En aquell temps, Jesús amb els seus deixebles arribaren a l'altra banda de la mar, a la regió dels gerasencs. I baixant ell de la barca, immediatament li sortí a l'encontre des dels sepulcres un home amb un esperit immund que tenia l'estada en els sepulcres. I ja ni amb cadenes ningú no el podia lligar, ja que sovint, subjectat amb grillons i cadenes, havia trencat cadenes i trossejat grillons, i ningú no era capaç de dominar-lo. I sempre, nit i dia, en els sepulcres i en les muntanyes s'estava cridant i colpejant-se amb pedres. I veient des de lluny Jesús, correu i l'adorà, i clamant amb veu forta, diu: «Què tinc jo amb tu, Jesús, Fill de Déu Altíssim? T'adjuro per Déu, que no em turmentis». I li deia: «Surt, esperit immund, de l'home». I li preguntà: «Quin és el teu nom?». I li digué: «Legió és el meu nom, perquè som molts». I li pregava molt que no l'expulsés fora del país.

I hi havia allí, cap a la muntanya, un gran ramat de porcs pasturant, i li suplicaren, dient: «Envia'ns als porcs perquè hi entrem». I els ho va permetre. I sortint els esperits immunds, entraren en els porcs. I el ramat es tirà pel precipici al mar, com uns dos mil, i s'ofegaren en el mar. I els qui els pasturaven fugiren i ho anunciaren a la ciutat i als camps; i sortiren a veure què havia passat. I venen a Jesús, i veuen aquell que havia estat endimoniat, assegut, vestit i amb sana ment, aquell que havia tingut la legió, i s'espantaren. I els qui ho havien vist els contaren el que li havia succeït a l'endimoniat, i també el fet dels porcs. I començaren a pregar-lo que s'allunyés dels seus termes. I quan ell pujà a la barca, el qui havia estat endimoniat el pregava que pogués estar amb ell. Però no el va admetre, sinó que li digué: «Ves a casa teva, als teus, i anuncia'ls les coses que el Senyor ha fet amb tu, i com ha tingut misericòrdia amb tu». I se n'anà, i començà a predicar a la

Decàpolis quantes coses li havia fet Jesús, i tots se'n meravellaven.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Surt, esperit immund, de l'home»

Mn. Ramon Octavi SÁNCHEZ i Valero
(Viladecans, Barcelona, Espanya)

Avui trobem un fragment de l'Evangeli que pot provocar el somriure a més d'un. Imaginar-se uns dos mil porcs precipitant-se muntanya avall, no deixa de ser una imatge una mica còmica. Però la veritat és que a aquells porquers no els va fer cap gràcia, es van enfadar d'allò més i li van demanar a Jesús que se n'anés del seu territori.

L'actitud dels porquers, tot i que humanament semblaria lògica, no deixa de ser ben recriminable: preferirien haver salvat els seus porcs abans que la curació de l'endimoniàt. És a dir, primer els béns materials, que ens proporcionen diners i benestar que no pas la vida en dignitat d'un home que no és dels "nostres". Perquè el qui estava posseït per un esperit maligne només era una persona que «I sempre, nit i dia, en els sepulcres i en les muntanyes s'estava cridant i colpejant-se amb pedres» (Mc 5,5).

Nosaltres tenim moltes vegades aquest perill d'aferrar-nos a allò que és nostre, i desesperar-nos quan perdem allò que és només material. Així, per exemple, el pagès es desespera quan perd una collita fins i tot quan la té assegurada, o el jugador de borsa fa el mateix quan les seves accions perden part del seu valor. En canvi, molt pocs es desesperen veient la fam o el malviure de tants éssers humans, alguns dels quals viuen al costat nostre.

Jesús sempre va posar per davant les persones, fins i tot davant de les lleis i dels poderosos del seu temps. Però nosaltres massa vegades pensem només en nosaltres mateixos i en allò que creiem que ens procura felicitat, tot i que l'egoisme mai porta felicitat. Com diria el bisbe brasiler Helder Câmara: «L'egoisme és la font més infal·libre de la infelicitat per a un mateix i pels qui l'envolten».

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«És com si Jesús digués: Surt de casa meua, què hi fas en la meua estança? Jo desitjo entrar: Surt d'aquest home, d'aquesta estança preparada per a mi» (Sant Climent de Roma)

-

«El cristià és algú que porta dins de si mateix un desig profund: el de trobar-se amb el seu Senyor al costat dels seus germans... És el que ens fa feliços!» (Francesc)

-

«El pecat mortal ataca en nosaltres el principi vital que és la caritat. Per això fa necessària una nova iniciativa de la misericòrdia de Déu i una conversió del cor que es realitza normalment amb el sagrament de la Reconciliació» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.856)